

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Censuris, In Qua Sex Disputationibus De Poenis Ecclesiasticis, deque
Irregularitate fusè tractatur, cum Indicibus necessariis

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

III. An sit in Ecclesia potestas ferendi censuras.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76667)

nam, declaramus illum excommunicatum, vti colligitur ex cap. omnia de iniuriis in 6. cap. 2. de heretico in 6. Et cap. praxera et 2. de appellatomb. Et tradunt ex communi sententia Suar. Aulæ, Coninch. Layman locis alleg.

PUNCTUM III.

An sit in Ecclesia potestas ferendi censuras.

- 1. Hæretici hanc potestatem negarunt.
2. Catholica veritas docet Christum Dominum hanc suæ Ecclesie reliquisse potestatem.
3. Hanc Christum potestatem reliquit, cum dixit Ioann. 20. Sicut misit me viuens Pater, &c.
4. Modus imponendi censuras non immediatè à Christo, sed à Petro, eiusque successoribus emanauit.

Non desuerunt hæretici, qui hanc Ecclesie potestatem denegauerint. Constat ex Concilio Constantiensi sess. 8. errore 30. sess. 15. errore 19. Alii est hanc potestatem Ecclesie concedant, illam tamen concedunt diminutè, siquidem sola communicatione externa, & politica admittunt priuare fideles potestatem, non autem aliis bonis spiritualibus, sicut ex illis refert Gregor. de Valencia r. 4. disp. 7. q. 17. punct. 1. Fundamentum hæreticorum negantium absolute hanc potestatem, esse potest; quia ex illo loco scripturæ colligitur hæc potestas. Nam est Math. 16. & 18. promittit Christus Petro, eiusque successoribus clauem regni caelorum, illi que promissis dixerit. Quofcunque ligaueris super terram, erunt ligati & in caelo, & quofcunque solueris super terram erunt soluti & in caelo; id sanè non videtur intelligendum de potestate ferendi censuras, ab illis que absoluentur, sed de potestate ligandi, & soluendi à peccatis in Sacramento penitentiae. Quippe peccata tantum sunt, quibus regnum caelorum clauditur, ergo sola potestas absoluenti à peccatis, vel absolutionem detinendi sub nomine clauium regni caelorum intelligenda est. Fundamento vero, quo moueri possunt hæretici hanc potestatem diminuatam concedendo illud est, quia Ecclesia non est domina bonorum spiritualium, quibus per censuram fideles alienantur priuari. Neque ea priuatio est conueniens eorum salutis, cum sit priuatio bonorum, quæ in salutem fidelium à Christo relicta sunt. Item non videtur rationi consonum, vt quis in se ipso penam exequatur, at per censuras compelliatur quæ abstinere à communicatione fidelium, ab vñ Sacramento, aliisque spiritualibus bonis. Non igitur est potestas Ecclesie concessa has penas ferendi.

2. Caretum veritas catholica est Christum Dominum hanc suæ Ecclesie reliquisse potestatem, vti tradunt omnes catholici, & desinunt in supradicto Concilio Constantiensi sess. 8. errore 30. & sess. 15. errore 19. & constat ex vñ, & totius Ecclesie praxi, quæ nititur illis verbis Christi Matth. 16. & 18. vbi generaliter conceditur Petro, eiusque successoribus potestas ligandi, & soluendi, non tantum in interiori foro, & penitentiali; sed etiam in foro externo, vt indicant illa verba; Quod si Ecclesiam non auerterit, sit sicut ethnicus, & publicanus; quasi diceret qui Ecclesie contumax, inobediensque fuerit tanquam ethnicus, & publicanus tradari potest. At ethnicus, & publicanus priuatus est omnibus Ecclesie suffragiis, aliisque spiritualibus bonis, ergo eisdem contumax Ecclesie priuari poterit quorum priuatio caelum claudit, sicut eorum concessione aperitur, media inquam imperatione, & satisfactione. Secundo probari potest hæc veritas ex illo 1. Corin. 6. 5. vbi Paulus quemdam incestuosum. Sarcinæ tradidit in interitum carnis, vt spiritus saluus fieret. Nam vt testatur communiter ibi Patres, Chrysostr. Theophilact. Theodor. & alii quos referunt, & sequuntur Iustinian. Cornelius in illo loco Paulus cum simul traditione corporis incestuosus Sarcinæ facta incestuosum excommunicauit, quinimo effectus excommunicationis erat illa traditio. Item ex illo Actuum 8. vbi Petrus Simonem Magum excommunicauit illis verbis; Non est tibi pars, neque fors in sermone isto, vt constat ex his que adducit Loricus in supra dictum locum. Tertio probatur ex vñ Ecclesie à tempore Apostolorum, semper namque his armis Ecclesia vsa est aduersus peccatores, & hæreticos, vt constat ex variis decretis Conciliorum, maxime ex Trident. Ratio autem est manifesta. Negari non potest, Christum Dominum reliquisse suæ Ecclesie dispensationem administratiuam, & bonorum spiritualium. Ergo credendum est, Pontifici qui huius Ecclesie princeps est, & supremus gubernator relictam esse à Christo Domino potestatem priuandi fideles inobedien-

Ferd. de Castro Sma. Mor. Pars VI.

tes & rebelles his bonis, sicuti in qualibet republica bene instituta supremus Princeps potestatem habet priuandi subditos inobedientes bonis communibus republicæ. Neque his obstat quod illa bona relicta sint Ecclesie in salutem fidelium, quominus his priuati non possint, sicuti priuantur ciues bonis republicæ in eorum vtilitatem concessis, quia non priuantur absolute, sed ob culpam ipsorum fidelium, & in eorum correctionem, ideoque hæc priuatio non est censenda nociua, sed salutaris. Et esto alicui noceret; quia redditur obstinatio, id est per accidens, aliis tamen prodest, & per hæc soluumur primum, & secundum fundamentum hæreticorum. Ad confirmationem respondeo, non esse alienum à ratione, vt quis aliquam penam sui delicti in se exequatur, vt notauit Lessius cap. 3. numer. 3. Coninch. disput. 13. dub. 3. in fine: quod à fortiori procedit, si pena eius conditionis sit, vt non possit commode aliter executioni mandari; vt in censuris contingit, quæ obligat ipsum censuram ligatum abstinere ab aliquibus actibus, qui alias esse permitti.

3. Quod si roges, quando Christus Dominus hanc potestatem ferendi censuras Petro, aliisque Apostolis communicauerit, siquidem illo loco Math. 16. & 18. soluitur videtur illius promissionem fecisse; Respondeo post eius resurrectionem, cum dixit Ioann. 20. Sicut misit me viuens Pater, & Petro autem singulariter concessit Ioann. 21. dicens. Pascue oues meas. Etenim ad officium boni pastoris pertinebat posse oues moribundas communibus Ecclesie pascuis priuare, & à sanis reparare ne has suo conuictu inficiant, vt notauit Coninch. disput. 13. dubi. 3. num. 19.

4. Ad extremum aduerte Christum Dominum hanc potestatem ferendi censuras suæ Ecclesie reliquisse; ideoque hanc potestatem ex iure diuino esse. At modus imponendi censuras, illarumque institutio, & differentia non à Christo, sed à Petro, eiusque successoribus ortum habuit. Neque vllus alius præter Pontificem eas variare, aut mutare poterit; sunt enim ritus generalis ordinari ad gubernationem, & regimen totius Ecclesie, ergo illi tantum, cui data est potestas super omnem Ecclesiam concessa est potestas hos ritus instituendi; & non alteri.

PUNCTUM IV.

Pensè quem sit potestas ferendi censuras.

- 1. Alia est potestas ordinaria, alia delegata, & qua habetur.
2. Qui possint ex potestate ordinaria ferre censuras referuntur.
3. Qui ex potestate delegata.
4. Plures consensu sceminam iure diuino incapaces esse huius potestatis.
5. Verius est oppositum.
6. Soluuntur argumenta.

1. Quod possumus tam de potestate ordinaria, quam delegata. Potestas ordinata ea est, quæ alicui officio, vel dignitati Ecclesiastica, prout sunt ab Ecclesia instituta annexitur in perpetuum. Delegata vero, quæ per personam annexitur ex voluntate delegantis, sicuti ex communi sententia tradit Bart. in leg. ambrosiana numer. 34. ff. de discretio ab ordina faciendis. Bald. cap. fin. de officio ordinarij. Et ibi Ioann. And. numer. 3. Abbas numer. 3. Anton. numer. 4. Felix. cap. fin. de officio deleg. Nauar. cap. 27. numer. 45. Couarrua. lib. 3. var. cap. 20. num. 6.

2. Igitur ex officio, & munere, atque adeo ex potestate ordinaria ferre censuras potest summus Pontifex, vti omnes Catholici docent. Secundo Episcopus, & Archiepiscopus in sua diocesi quoad sibi subditos, vt habetur cap. 1. & alius de officio ordinarij. Et in Trident. sess. 6. de reformat. cap. 3. & sess. 14. cap. 4. Archiepiscopus autem comparatione subditorum sui suffraganei ferre censuras nequit, nisi dum suffraganei diocesim visitat, vel causa subditorum suffraganei ad ipsum per appellationem deuoluitur, vt habetur in cap. venerabilibus de sententia excommunicat. in 6. Et ex omnium sententia tradit in præsentis Coninch. disp. 13. dubi. 4. in princ. Tertio Cardinales in propriis Ecclesiis iuxta textum in cap. his que de maioribus. & ibi Doctores communiter. Quarto Legati à latere in prouincia suæ legationis, cap. legatus de officio legati in 6. Quinto Vicarius Episcopi, seu prouisor generalis, quia constituitur cum Episcopo idem tribunal, cap. 2. de consuetud. in 6. Et cap. Romana de appellationibus in 6. Idemque est de Vicario capituli sede vacante iuxta Trident. sess. 24. de format. cap. 16. & à fortiori ipsum capitulum hæc potestate gaudet, cap. vnicuique de maioribus in 6. Sexto Conuicta generalia per omnem Ecclesiam, & Prouincialia in sua Prouincia. Septimo Abbates, Priores, & Præpositi Ecclesiarum collegiatarum, quique iurisdictionem in foro externo habent, Archidiaconi vero & Archipresbiteri in